

Anıl Kılıç

- şiirler -

Yayın Tarihi:

15.07.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Anıl Kılıç

Samsun'un dağlarına bakan bir evde,
İçine kapanık bir çocuğun sessizliğinde doğdu.
Adı Anıl'dı.

Erken büyüdü.
Aşkı uzaktan sevdi,
Hayatı şiirle sardı.
Yalnızlığına kalemle arkadaş oldu.
Bir kadına yıllarca sessizce yazdı,
Ama hiç adını anmadı.
Çünkü bazı sevdalar adını söylemeden yaşanırdı.

Ama cümleleri hep tamdı.
Yaralı bir yürekle,
Bir ömrü anlamaya çalıştı.

Bu kitap,
Anıl'ın söyleyemediklerinden,
Tutamadığı ellerden,
Ve yazdıkça unutamadığı bir aşktan doğdu.

Adın Kutumda Saklı

Adın Kutumda Saklı

Adını küçük bir kutuya yazdım ben,
Ne bir süs,
Ne de sadece bir eşya gibi...
En görünür yere koydum aslında,
Ama kimse anlamadı.
Her gören,
"Ne kadar zarif," dedi geçip gitti.
Oysa ben...
Yanıyordum sessizce,
Senin adının her harfinde biraz daha eksilerek.

Bir bileklik değil o...
Zamana atılmış bir düğüm,
Dualarla sarılmış bir hatıra.
Her ipinde bir iz var senden kalan,
Her boncuğunda gizli bir söz,
Ve o sözlerin hepsi
Hiç söyleyemediklerimden yapılmış.

Seninle gülmeyi özlüyorum bazen...
Ama artık gülüşünü hayal etmek bile ağır geliyor.
Nefesini düşünmek bile
Bana fazla lüks şu ara.
Çünkü yokluğun,
Hayalinle bile savaşmama yetiyor.

Sesini duymadığım her gece,
İçimden biraz daha sen eksiliyor,
Ama biraz daha ben gidiyorum.
Yine de buradayım işte...
Aynı yerde,
Aynı sessizlikte...
Ve hâlâ seni taşıyorum içimde,
Sanki bir sevdayı değil de
Kendi kalbimi korur gibi.

Çünkü seni unutmak,
Kendimi silmek gibi biraz.
Senin adını silecek olursam,
Kimliğim kaybolur.

Ve ben...
O kutunun içindeki ip gibi çözülürüm,
Sessizce,

Kimseye göstermeden

Anıl Kılıç

Adını Anmadan

Adını Anmadan

Gözlerin, kayıp şehirlerin sokaklarına benziyor,
Bir kez girdim mi, çıkışı olmayan labirent gibi.
Gölüşün, yarım kalmış bir şarkının en güzel yerinde susuyor,
Ve ben, o sessizlikte kayboluyorum her gece.

Ellerin, dokunmaya korktuğum bir dua gibi,
Tutarsam kaybolur, bırakırsam yok olur sanki.
Sana yaklaşmak, derin bir uçurumun kenarında yürümek,
Ama yine de geri adım atamamak gibi.

Sen sustukça içimde fırtınalar kopuyor,
Bir cümle kurmaktan aciz kalıyorum.
Ne anlatabiliyorum seni ne de unutabiliyorum,
Sanki adını ansam, büyüğü bozulacak gibi.

Gözlerin...
Bir kere bakanın bir daha dönmediğı eski bir istasyon,
Ben treni kaçırmış bir yolcuyum,
Ama hâlâ bekliyorum.

Anıl Kılıç

Adını Koyamadığım

Adını Koyamadığım

Bir gölge gibi geçiyorsun hayatımdan,
Ne tam dokunabiliyorum ne de unutabiliyorum.
Sesin, eski bir radyodan yükselen hüzünlü bir şarkı,
Kelimelerin, yarım kalmış mektupların satır aralarında saklı.

Bir sokak lambasının altında kaybolan yüzün,
Gözlerin, karanlık bir gecede yanıp sönen bir yıldız gibi,
Parlıyor ama ulaşamıyorum,
Ellerim boşlukta asılı kalıyor.

Bazen düşünüyorum;
Bir adın olmasa da seni anlatabilir miydim?
Sesini bilmeden, kokunu duymadan,
Yine de bu kadar ezberleyebilir miydim seni?

Geçmişin küllerinden doğan bir yangın gibisin,
Ne tam sönüyor ne de tamamen alev alıyor.
Ve ben, bu yangının içinde kaybolmuş bir yolcu,
Adını koyamadığım bir hayalin peşinde yürüyorum...

Anıl Kılıç

Ağrıyor Kalbim

Ağrıyor

Kalbim ağrıyor bugün...
Ama öyle fiziksel bir sızı değil bu,
Ne bir darbe izi,
Ne de bir yorgunluk belirtisi...
Bu, içimde sakladığım bir eksikliğin sesi.
Sebebi bir bakış değil,
Zaten uzun zamandır bakmıyorsun bana.

Bu acının asıl sebebi...
Bir bakışın yokluğu.
O göz göze gelemediğimiz anların
Boğazımda düğümlemesi belki de.
Gelseydin...

Sadece bir "merhaba" yeterdi.
Belki geçerdi.
Belki kalbim yeniden atmayı hatırlardı.
Ama gelmedin...

Yine gelmedin.
Ben ise,
Aynı yerde kaldım.
Aynı saatte,
Aynı gökyüzünün altında,
Senin gelmeyeceğini bile bile
Seni beklerken...
Ve biliyor musun,
En çok da bu ağrıyor.

Anıl Kılıç

Aklımdaki Sensin

Aklımdaki Sensin

Yanındakiyle yaşamayı öğrenirsin zamanla,
Konuşursun, gülersin, belki alışırın.
Ama aklımdaki bir başkaysa eğer,
Her gülüşünde biraz daha eksilirsin.

Ben seni unutmadım, unuttur gibi yapmayı da,
Bir hayat kuramadım senden sonra.
Çünkü eğer senin yanında yoksam,

Ben aslında hiç yaşamıyorum demektir.
Sensiz geçen her gün,
Boş bir gökyüzü gibi renksiz,
Ne bir yıldız parlar içimde,

Ne de bir sabah aydınlatır gecemi.
Yanımda biri olsa bile,
Gölgesi senin yüzünden geçmez.
İçimde bir sessizlik var,
Sadece adını fısıldayan...
Seninle tamamlanan cümlelerim vardı,

Şimdi her kelime yarım kaldı.
Birlikte susmayı bile özledim,
Konuşmalar anlamsız artık.
Çünkü bu dünya...

Sensiz sadece dönüyor ama yaşamıyor.
Ve ben hâlâ aynı yerdeyim,
Aklımdaki sensin,
Kalbimdeki de...

Anıl Kılıç

Anlatamam

Anlatamam...
Sana dair ne varsa içimde,
Bir yangın gibi susuyor kelimeler.
Gözlerimde saklı kalan o karanlık,
Hiçbir cümlemin içine sığmıyor.

Anlatamam...
Adını andığım her gece,
Gökyüzü biraz daha uzaklaşıyor benden.
Dudaklarımdan düşen sessiz dualar,
Yalnızlığa karışıp kayboluyor.

Bir kez dokunsam, geçer mi içimdeki fırtına?
Bir kez seslensem, duyar mı beni bu şehir?
Zaman, bizden geriye ne bıraktı bilmiyorum,
Ama kaybolan düşlerimizi,
Hiçbir rüzgâr geri getiremiyor.

Anlatamam...
Çünkü hangi kelimeye sığınsam,
Yarım kalıyor içimdeki sen...

Anıl Kılıç

Anlatmak İstiyorum

ANLATMAK İSTİYORUM

Anlatmak istiyorum ona
Ama kelimeler yetmiyor.
Gözlerimin içine bir kez baksa,
İçimde kopan fırtınayı görürdü,
Ama bakmıyor.

Anlatmak istiyorum ona...
Ama sesim ona ulaşmıyor.
Bir rüzgâr olup tenine değmek istiyorum,
Belki o zaman anlar,
Ne kadar özlediğimi.

Anlatmak istiyorum ona...
Ama kelimeler boşlukta kayboluyor.
Bir şiir yazıyorum,
Adını yazmıyorum ama o biliyor,
Bu satırlarda kendisini buluyor.

Ama yine de...
Duymuyor

Anıl Kılıç

Benden Habersiz

Benden Habersiz

Saat tam 03:12...
Dışarısı sessizliğe bürünmüş,
Sokak lambaları yalnızlığıma eşlik ediyor...
Ve sen...
Muhtemelen mışıl mışıl uyuyorsun o uzak şehirde,
Hiç bilmeden...
Benim seni düşündüğümde bile habersiz...

Ben ise,
Bir sigaranın dumanına karışmış hayaller gibi,
Yavaş yavaş tükeniyorum.
Sana yazdığım ama hiç gönderemediğim
binlerce cümle var içimde.
Ve sen,
Hiçbirini duymadın.
Duymayacaksın da...

Belki şu anda,
Üzerimizden bir kuş geçiyordur sen fark etmeden.
Belki bir rüzgâr saçlarına dokunuyordur

Benim elimmiş gibi...
Ve belki de gökyüzü,
Benim sana anlatamadıklarımı
Bir yıldızın göz kırpmasıyla
Fısıldıyordur kulağına...
Ama sen uyanınca...
Hiçbir şey değişmeyecek.

Ne ben var olacağım yanında,
Ne de geceye bıraktığım bu kırık cümleler
Sabaha kadar dayanabilecek...

Gün ışığı onları susturacak,
Tıpkı senin beni hiç duymadığın gibi...
Ben,
Bir hayal kırıklığının gölgesinde yaşarken,
Sen güne başlıyor olacaksın...

Benden habersiz.
Her zaman olduğu gibi...
Her zaman olacağı gibi...

Anıl Kılıç

Doğanın İç Sesleri

Doğanın İç Sesleri

Bulut

Yalnız bir bulutum, ucsuz gökyüzünde gezgin,
Alttaki ovaları gölgemle okşarım sessizce.
İçimde ağır bir yük: yağmaya hazır bir yağmur,
Her damlası sakladığım gözyaşlarım sanki.

Rüzgâr estikçe başka bir şekle girerim,
Kendime sorarım: Hangi suretim gerçek?
Güneşi örttüğümde bir suçluluk çöker mi içime,
Yoksa yağmur olup her düşüşte arınır mı yüreğim?

Kuş

Özgür bir kuşum sanılır uçarken göklerde,
Oysa yüreğimde bitmeyen yolculuğun yorgunluğu saklı.
Kanatlarım bilir göç yollarını, çağırır uzak diyarlara,

Huzur mu ararım gittiğim her ufukta, yoksa sadece bir sığınak?

Her sabah doğan güneşi selamlarım şarkılarımla,
Ama ezgilerimde belki duyarsın gizli bir özlem.

Rüzgâr kanatlarımı taşır dostça göklerde;
Yine de titrer içim, aynı rüzgâr yuvamı dağıtır diye?

Ağaç

Koca bir ağacım, dallarım göğe uzanmış sessizce.
Kaç mevsim, kaç yılı kımıldamadan ayakta geçirdim?
Gölgemde yorgun bir yolcu bazen soluklanır,
Dallarımda kuşlar yuva yapar, rüzgâr sırlarımı fısıldar.
Her sonbahar yapraklarımı bırakırım toprağa,
Her biri düşerken içimden bir parça kopar sanki.

Bahar gelince yapraklarım yeniden filizlenir.

Kendime sorarım: Köklerim bağlar beni toprağa – bu bağ esaret mi, yoksa hayatın kaynağı mı?

Rüzgâr

Görünmez bir rüzgârım, dur durak bilmez bir gezgin:
Bazen bir fısıltı gibi okşarım tenini,
Bazen de fırtına olup savururum dalı, yaprağı, her şeyi;
Nice sırlar, nice kokular taşırım diyardan diyara.
Yaprakların hisşirtisinde duyulur ancak adım.

Hiç kimse göremez beni; dünyadan yalnızca esip geçerim.

Kendime sorarım: Görünmezken var mıyım gerçekten?

Hep koşar gibiyim – ne zaman dinlenir yorgun yüreğim?

İnsan

Çelişkilerle dolu bir insanım:

Bazen bir bulut gibi içimde fırtınalar taşırım;

Bazen bir kuş gibi özgürlüğe kanat çırpırım;

Bazen bir ağaç gibi geçmişime kök salar, anılarımla yaşarım;

Bazen bir rüzgâr gibi duygularım savurur beni oradan oraya.
Aklım başka, kalbim başka yönlelere çeker beni.
Hepsinde bir parçam var sanki; yine de kendime yabancıyım.
Kendime sorarım: İçimdeki gelgitlerde gerçek benliğimi bulabilecek miyim?

Anıl Kılıç

Dua Ve Ümit

DUA VE ÜMİT

Her gece yıldızlara fısıldadım,
"Allah'ım..." dedim,
"Ne olur...
Bizi aynı yazgıda buluştur."
Günde kırk kere,
Kimi zaman gözüm yaşla dolu,
Kimi zaman içimde sonsuz bir umutla.

Tam dört yıl
Bir ömür gibi geçti her günü,
Bir tebessümüne denk gelmeyen sabahlarda
Seninle yan yana uyanmayı hayal ettim.

Adını geçirdim her duada,
İçimden değil sadece—
Sesli, açık, içli içli...
Sana gelmesi için Rabbimin rüzgârına bıraktım kelimelerimi.

Tüm kalbimle inandım.
Bir yol açılır dedim,
Bir işaret gelir,
Bir selam, bir cevap...
Bir şey olur,
Belki sen de hissedersin dedim.

Çünkü başka bir umudum yoktu.
Ne bir planım vardı
Ne de bir yedeğim bu aşkta.
Her şey sendin,
Sana çıkan tek yoldu içimdeki dua.
Ama bazı dualar...
Sadece sessizlikle yankılanırmış.
Sadece geceyi delen içli bir "amin" olurmuş.
Ve yıldızlar,
Bazı fısıltıları duysa da,
Cevap veremezlermiş.

Ve ben,
Yıldızlara değil artık,
Kendi içime konuşuyorum...
Yine de her gece,
Senin adını koyuyorum dua yerine.

Çünkü bazı sevdalar,
Dualardan bile daha sessizmiş.
Ve bazı ümitler,
Sadece kalpte filizlenip orada solarmış.

Anıl Kılıç

Dünyanın En Güzel Meyvesi

Dünyanın En Güzel Meyvesi

Dünyanın en güzel meyvesi,
Bir ağaçta değil...
Bir kalpte büyür usulca.
Kökü sevgiden alır gücünü,
Gövdesi sabırla şekillenir,
Ve mevsim mevsim olgunlaşır içinde bir kadının...

Kiraz olmasa, çilek olur belki,
Elma düşer bir gün toprağa,
Ama kadın olmasa...
Dünya kurur,
Susuz kalır umutlar...
Çünkü meyve su ister,
Ama kadın...
Sevgiyle yeşerir.

Kadın,
Bir çiçeğin sabahı gibi tazedir,
Bir meyvenin içindeki tat gibi gizli.
Bazen anne olur,
Bazen sevgili...
Ama her hâlinde hayatın kendisidir.
Ve o hayat,
Bir adamın kalbinde filizlenir fark ettirmeden
Bir adamın yüreğinde hep bir kadın vardır,
Belki adıyla hiç anılmaz,
Ama bir şarkının nakaratında,
Bir şiirin içinde sessizce yaşar...
Bazen bir bakışta gizlenir,
Bazen bir vedada gözyaşı olur.

Ve o kadın...
O güzel varlık,
Yüreklerde kök saldıkça,
Hayat daha anlamlı olur.
Çünkü sevgiyle büyüyen her kadın,
Dünyanın en güzel meyvesidir aslında...

Ne pazarda satılır,

Ne deftere yazılır.

O sadece kalpte yetişir,

Ve kalpte kalır.

Anıl Kılıç

Eksilen Zaman

Eksilen Zaman

Hiç gitmediğim yılları özlüyorum...
Ayak basmadığım sokakları,
Henüz yaşanmamış çocukluk anılarını,
Henüz solmamış umutların taşındığı bir zamanı...
Elimde sararmış bir kaset çalar olurdu hayalimde,
Cebimde buruşturulmuş, mürekkepli bir mektup,
Açıldıkça kokusu gelir; biraz sevgiden, biraz hüzünden...

Ve o zamanlar,
Sokaklarda yankılanan çocuk sesleri olurdu.
Gülüşler kaybolmazdı,
Bir çocuk ağladığında herkes koşardı.
Ve dostluklar...
Kapıyı çalmadan girilen evler kadar samimiydi.
Şimdi ise...

Herkesin elinde bir ekran var.
Ekranlar büyüdü,
Ama kalpler küçüldü.
Birbirimize değil, telefonlarımıza bakar olduk.
Bakışlar boşluğa saplanıyor,
Göz göze gelince kaçırıyoruz,
Sanki gerçeklik orada değilmiş gibi...
Kelimeler hâlâ var evet...
Ama içi boş.

"İyiyim" derken,
Kimse gerçekten iyi değil aslında.
Yan yana oturuyoruz bazen...
Ama aynı dünyada değiliz.
Birimizin aklı geçmişte,
Diğerimizin gözleri ekranda...

Kalbimizde bin cümle var,
Ama dilimizde üç kelime zor yer buluyor.
Oysa bir zamanlar,
Beklemek güzeldi...
Bir mektubun yollarda kaybolma ihtimaline rağmen,
Onu beklemek bile umuttu.

Buluşmaya saatler öncesinden hazırlanmak,

Bir gülüş için aynanın karşısında defalarca dönmek...
Ve en güzeli,
Sevdiğini bir ekrandan değil,
Gözlerinin içinden okumak...
Şimdi her şey anlık oldu.
Hemen yaz, hemen sil, hemen unut.
Ama hisler yitik...

O anlarda bir Şey eksik,
Ve o eksikliği kimse dolduramıyor.
Belki elli yıl sonra,
Bu yılları da özleyeceğiz...
Yine "eski zamanlar" diyeceğiz,
Ama en çok da,
Daha da uzaklaştığımız insanlığı özleyeceğiz.

Çünkü eksilen zaman değil aslında,
Eksilen biziz...
Sevmenin yükünü taşıyamayan,
Dostluğun sıcaklığını unutan,
Göz göze gelemeyen
Yalnız kalabalıklarız artık.

Anıl Kılıç

Gecikmiş Vedalar

Gecikmiş Vedalar

Ben sana geldim...
Ama gelişim öyle sessiz, öyle yorgun ki,
İçimde sönmemiş yangınlarla,
Dizlerimde derman kalmamış,
Ama yüreğimde hâlâ adınla atan bir kalp var.

Seni seviyorum...
Deliler gibi,
Çocukça değil,
Kayıtsız şartsız,
Bir ömre bedelcesine...
Ama itiraf etmeliyim;
Bir o kadar da kırgınım sana.

Hem seni en çok seven tarafım,
Hem de en çok incinen yanım aynı anda haykırıyor içimde.
Bu aşkı tek başıma sırtladım ben.
Sen bilmeden,

Sen hissetmeden...
Her gece kendi içimde sustum,
Ama sabahlarında yine seni bekledim.
Bir adım gelirsin diye umut ettim,
Ama sen o adımı hiç atmadın...
Ben,

O adımı her seferinde içimden yürüdüm sana doğru.
Sessizce, yalnızca sana...
Sadece ben bedel ödedim.
Sadece ben uykusuz kaldım,
Sadece ben bir kelimenin peşinden,
Aylarca sustum.
Ve sen...
Bu sevgiyi hoyratça harcadın.
Sanki değeri yokmuş gibi,
Sanki kalbim hiç çarpmamış gibi,

Kıymet bilmeden,
Anlamadan,
Bir yabancı gibi...
Ama bak şimdi...
Şimdi sen geldin.
Belki içinde biraz geç kalmış bir pişmanlık,
Belki gözlerinde "keşke"yle dolu birkaç damla...
Ama ben artık gitmek zorundayım.
Çünkü bazı dönüşler,
Sadece geç kalınmış suskunluklardır.
Ve bazı bakışlar,
Hiçbir duyguyu geri getirmez.

Geç kalmış pişmanlıkların gölgesinde
Artık duramam...
Artık kalamam...
Ben bu şehri sana benzettim yıllarca,
Her sokağında sen vardın.
Ama şimdi o sokaklar bile tanıdık gelmiyor,
Çünkü senin yokluğunla doldu her adım.
Biliyor musun?
Bazen sevmek yetmez.
Bazen o sevgiye rağmen,
Gitmek gerekir.

Ve bazen gitmek,
Kalmaktan daha cesur bir eylemdir.
Ben seni sevdiğim hâlde gidiyorum.
Çünkü sen anlamadın...
Çünkü sen geç kaldın...
Ve ben...
Bu gecikmiş vedanın en sessiz satırında
Adını kalbime gömerek yürüyorum.

Anıl Kılıç

Geç Kaldım

Geç Kaldım

Ben sana bir türlü gelemedim.
Hep yarım kaldım adımlarımda, hep eksik...
Ne gözlerinin kıyısına varabildim,
Ne de ellerine uzanacak kadar cesur olabildim.

Sana dair kurduğum cümleler,
Boğazıma dizilen hıçkırıklar gibi...
Söyleyemedim.
Sadece içimden binlerce kez tekrar ettim...
"Gel" dedim sana,
"Anla beni" dedim... ama diyemedim.

Kelimelerim büyümedi içimde.
Korkular büyüdü sadece...
Özür diliyorum şimdi,
Ama biliyorum, bazı gecikmelerin telafisi yoktur,
Ve bazı susuşlar, bir ömür boyunca affedilmez...

Korktum.
Evet, korktum işte.
Neden mi bilmiyorum.
Belki reddedilmekten,
Belki sana fazlalık gibi görünmekten.
Ama en çok da kendimden korktum...
Sana olan duygularımın büyüklüğünden,
Ve senin beni sessizliğe mahkûm edişinden...
Ya kabul etmezsen dedim,
Ya bir yabancı gibi kalırsam gözlerinin kıyısında?
Ya bunca cesaretimi
Bir tebessüm bile karşılamazsa?
İşte bu yüzden sustum ben.
Bu yüzden geç kaldım.
Sana gelemeyecek kadar sessiz,

Ve sana gelse de hiçbir şey diyemeyecek kadar
kırgındım hayata.
Şimdi,
Biraz buruk, biraz yorgun adımlarla yürüyorum sokaklarda.
Yüzümde sessizliğin gölgesi,
Avuçlarımda sana hiç veremediğim kelimeler...

Ve ne zaman bir köşe başından dönsem,
Kalbim seni arıyor hâlâ...
Bazen bir kuşun kanadında hayalini görüyorum,
Bazen rüzgârın sesiyle gelen bir "keşke"de...
Ve içimde,
Sürekli kendine sorular soran bir ben var:
"Biraz daha cesur olsaydım...
Biraz daha erken gelseydim...
Bir bakışına biraz daha inanmış olsaydım..."

Ne değişirdi sence?"
Belki biz olurduk.
Belki sarılırdık, konuşmadan da anlayarak.
Belki gülüşünü izlerken kendimi bulurdum.
Ama olmadı işte...

Çünkü ben sustum.
Çünkü ben bekledim.
Ve sen, hiçbir zaman geriye bakmadın.
Şimdi adını bile sessizce geçiriyorum içimden.
Bir şiirin dizesi gibi.
Bir yarım kalmış dua gibi.
Ve hâlâ,
Sana konuşmaya cesaret edemiyorum...

Anıl Kılıç

Geçmeyen

Geçmeyen"

Unut dediler...
Zamanla her şey silinirmiş.
Oysa senin ismin,
Zamanla daha da kazındı içime.

Bir fotoğraf gibi kaldın aklımda,
Ne yırtabildim,
Ne de yeniden çekebildim seni.
Öylece duruyorsun,
Gözlerimin en karanlık yerinde.

Yeni başlangıçlar geldi,
Yüzler değişti,
Sözler benzerdi belki ama
Hiçbiri sen gibi susturamadı beni...
Çünkü sen,
Sadece gitmedin...
Bende bir boşluk bıraktın.
Ve o boşlukta hâlâ
Senin sesin yankılanıyor:
"Ben de seni sevdim... ama geç kaldım."

Anıl Kılıç

Gözlerinde Kahve , Saçlarında Gün Işığı

Gözlerinde Kahve, Saçlarında Gün Işığı

Gözlerinde kahvenin en koyusu var,
Ne şeker ister, ne süt...
Bir bakışın yetiyor içimi ısıtmaya,
Bir yudum gibi, ama ömre bedel...
Sıcacık gözlerinde kayboluyorum usulca,
Sanki dünya duruyor sen bana bakınca.

Saçlarında gün ışığı gizli,
Kumraldan sarıya dönen bir rüya gibi.
Sabahın ilk ışığı düşüyor tel tel saçlarına,
Ve ben o ışığın peşine düşüyorum her gün,
Sen yürüdükçe parlıyor gökyüzü,
Rüzgâr bile seninle gülüyor sanki.

Sen gülünce renk değiştiriyor dünya,
Gökyüzü biraz daha mavi,
Çiçekler biraz daha cesur açıyor...
Kaldırım taşları bile hafifliyor adımlarımda,
Çünkü senin gülüşün,
Hayatın en güzel melodisi gibi.

Tatlılığın yavaş yavaş işler kalbime,
Sessizce ama derin...
Sesin bir ninni gibi dokunur içime,
Bir cümle yetiyor susan yönlerimi konuşturmaya.
Sen konuşurken dünya susar,
Ben yalnız seni duyarım

Bir bakışınla yeniden doğuyorum,
Adını duymam bir başlangıç gibi.
Kalbim sende atmaya başlıyor,
Ve o an anlıyorum:
Ben seninle tamamım.
Sen yoksan...
Ben hep yarım.

Sensizken eksik bir cümle gibiyim,
Yarısı yazılmış bir mektup,
Bitmemiş bir şarkı gibi.
Ve işte bu yüzden,
Her sabah gözlerimi seninle açmak isterim.
Çünkü en çok,
Seninle tam olurum.

Anıl Kılıç

Hayaller Ve Yaşam

Hayaller ve Yaşam

Hayalleri yaşayamadan solup giden bir ömür görmek,
Bir duvarın arkasından güneşe bakmak gibi...
Ve ben,
İçinde sen olmayan bir geleceği düşünemiyorum artık.
Çünkü seni yaşamak,
Hayata yeniden doğmak gibi bana.

Bir ömür gözümün önünden geçti,
Ama içinde sen yoksan,
O ömür değil sadece zaman olur.
Bana hayatın ne kadar kıymetli olduğunu
Bir kez daha hatırlatan şey sensin.
Bir kez daha... Ve hep sen.

Seni yaşamak istiyorum,
Ama sadece yanında olmak değil bu.
Yastığını paylaşmak,
Sabah kahveni karıştırmak,
Sesinle uyanmak istiyorum.
Birlikte yaşlanmak istiyorum...
Ve düşlerimizi gerçeğe dönüştürmek.

Çünkü hayallerimizi yarım bırakmak,
Bu hayatın en büyük kaybı olur.
Birlikte kurduğumuz o cümleleri
Susarak yok saymak,
Kalbimize en büyük ihanettir.

Eğer bir şansımız varsa,
Birlikte yürümeye, gülmeye, ağlamaya...
Gel, tut elimden.
Bir bahane arama artık.
Çünkü dünya beklemiyor bizi,
Ve biz bu anı kaçırsak,
Geri gelmez bir daha.

Yaşayacaksak,
Birlikte yaşayalım.
Ve dolu dolu...
Birbirimizi yarım değil, tam severek.
Hayatı kaçırmadan,
Aşka geç kalmadan...

Anıl Kılıç

Hiç Olmayan

Hiç Olmayan"

Her şey vardı...
Mesajlar, emojiler, hikâyeler...
Ama biz yoktuk.
Ekranlar arasında kurduk hayali bağları,
Gerçek bir "nasılsın?" bile yoktu.
Göz göze gelmedik hiç,
Kalp kalbe zaten mümkün değildi.

Seni tanımadım...
Ama yokluğun, tanıdıklarımın daha derin iz bıraktı.
Sesini hiç duymadım,
Ama geceleri kafamda dönüp duran sessizlik sendin belki de...
Aşk vardı bir zamanlar,

Şimdi algoritmalar var.
Kalbimize değil,
Gönderimize çift tıklıyor insanlar.
Senle ben...
Hiç başlamamış bir cümlemin
Eksik kalan kelimeleriydik.

Ve bazı aşklar...
Hiç yaşanmasa bile,
İçimizde bir ömür sürüyor.

Anıl Kılıç

İmkansız Aşk

İmkânsız Aşk

Her an seni düşündükçe
Bir adım daha kayboluyorum.
Sonsuz bir yolun içinde
Ve sen her zaman uzak, çok uzak...

"Kabullen," diyorlar.
O olmaz," diyorlar.
Ama ben,
Seni sevmenin
Bir umudu yaşatmak olduğunu biliyorum.

Ölmeyi kabul ederim,
Ama senden vazgeçmeyi asla.

Bir düş gibi sevdim seni.
Ve imkânsızken bile
Seni hayal ettim.

Uzakta olsan da,
Bir hayır desen de,
Şözlerim seninle, her zaman...
İçimdeki boşlukta sen varsın.

Anıl Kılıç

İz

İz"

İnce bir rüzgâr geçti içimden,
Ne vakit geldi,
Ne vakit gitti...
Ama hâlâ eser bir yerlerde.

Bir duruşun kaldı aklımda,
Gözlerin değil de,
Sanki bakışının yönü...
Biraz uzak, biraz tanıdık.

Adını bilmesem de olurdu,
Ama bir isim vardı dudak kenarında,
Söylenmeyen,
Ama varlığıyla yankılanan...

Kimseye anlatmadığım bir sessizliksin sen,
Kalabalıklar arasında fark edilmeden geçen,
Ama insanın içini
Hafifçe burkan o tanımsız hâl...
Gitmedin aslında,
Çünkü hiç gelmedin.
Ama bir şey bıraktın,
Adını koyamadığım bir iz...

Anıl Kılıç

Kar Taneleri Gibisin

Kar Taneleri Gibisin

Karla kaplanmış sokaklarda yürüyorum bu gece,
Adını fısıldıyor rüzgâr usulca,
Bazen bir duvar dibinde,
Bazen bir kaldırım kenarında...
Gözlerim uzaklara takılı,
Ayak izlerin bile yok artık.
Ama ben hâlâ seni arıyorum,
Bembeyaz bir sessizliğin içinde...
Ellerim üşüyor.
Ama bilirsin sen,
Senin yokluğun,
Tüm mevsimlerden daha soğuk bana.
Sadece tenime değil,
Ruhuma da işliyor sensizlik.
Kış gibi,
Derin ve inatçı bir sızı...
Her kar tanesi düşerken gökyüzünden,
İçimde bir hatıra canlanıyor.
Birlikte yürüdüğümüz o ilk sokak,
Göz göze geldiğimiz o ilk an,
Ve sustuğumuz ama her şeyi anlattığımız
O uzun sessizlikler...
Her tanede bir hatıra gizli,
Ve hepsi gözlerin gibi düşüyor avuçlarıma.
İncecik, zarif,
Ve korkarak dünyaya çarpıyor gibi...
Erir yavaşça,
Kaybolur ellerimde.
Tıpkı senin gibi...
Sessizce...

İz bırakmadan...
Ama canımı yakarak.
Sen kar taneleri gibiydin...
Narindin,
Uzanmaya korktuğum kadar güzeldin.
Ve ben...
Seni tutmak istedim,
Avuçlarımda saklamak...
Ama ellerim sıcaktı,
Yüreğim yangın yeriydi,
Dayanamadın bana.
Eridin...
Kaldı sadece
birkaç ıslak iz parmaklarımda.
Şimdi seni düşünürken,
Kar yağıyor yine aynı sokaklara.
Ben seni değil,
Sana dokunamayan hâlimi özlüyorum.
Ve biliyorum...

Bazı sevgiler,
Ancak uzaktan bakıldığında
Gerçek olur.
Yaklaştığında...
Erir.
Tıpkı kar taneleri gibi.
Tıpkı senin gibi.

Anıl Kılıç

Kaybolan Biz

Kaybolan Biz

Ben seni değil,
Sen beni değil...
Biz,
Bizi kaybettik.
Birbirimizi değil,
Beraberliğimizi unuttuk.Ne sen eksiktin,
Ne de ben yetersizdim.

Ama biz,
Tam olmayı beceremedik.
Yan yana durduk belki,
Ama bir olamadık hiç.
Bir kelime yeterdi belki,

Ama hep yanlış zamanda sustuk.
Bir adım gelseydi birimizden,
Belki kurtulurdu içimizdeki biz.
Ama korktuk...
Kaybetmekten çok, hissetmekten korktuk.
Zaman geçti...

Ama biz geçemedik birbirimizden.
Ne sen kaldın bende olduğu gibi,
Ne de ben sende silinebildim.
Sadece biraz eksik kaldık...
Biraz geç... biraz yarım...Şimdi ne zaman kendime baksam,

Bir yerimde sen kalmış gibi.
Ne kadar yıkansam da geçmeyen
Bir izsin içimde.
Ve o iz her gece aynı soruyu fısıldıyor:

Biz nerede kaybolduk?
Ve bunca cümlelerin ardından...
Yine de bir gerçek var içimde:
Seni Seviyorum.

Anıl Kılıç

Kayıp geceye şikayet ettim seni

Kayıp geceye şikayet ettim seni

Geceye fısıldadım adını ayla birlikte,
Bir yudum hasretle doldu yüreğim.
Seninle başlamış bir düştü belki de,
Ama sensizliğe uyandı her gecem, sessizim.

Ay parlaktı, ben kırık...
Sen yoktun, ama içimde hep vardın.
Bir kayıp düş gibi düştün ömrüme,
Ve ben her uykuda seni yeniden aradım.

Bir sokakta geçerken gözlerinle,
Kalbim kırıldı, ama ses etmedim.
Çünkü aşk, bazen sadece uzaktan bakmak,
Ve hiç dokunamadan sevmekti demek.

Ben seni sevmeyi, sana söylemeden öğrendim,
Bir kelimeye sığmayan hislerle büyüdüm.
Göz göze gelemeyen, adını anmadan,
İçimde bin kez seni yeniden sevdim.

Rüzgâr saçlarını savurduğunda,
Ben yoktum yanında, ama kalbim oradaydı.
Bir yabancı gibi geçtim belki yanından,
Ama her adımda içimden "keşke" yankılandı.

Geceler şahidimdir, yıldızlar sırdaşım...
Ay utandı bazen bakarken bana,
Çünkü o da gördü seni,
Ama ben gibi hiçbir zaman tutamadı.

Seninle konuşmadım belki,
Ama sana yazdım binlerce şiiri.
Her mısırda bir ihtimal bıraktım sana,
Belki bir gün okursun diye, belki bir gün anlarsın diye...

Anıl Kılıç

Konuşamadıklarım

Bir adın vardı, dudaklarımdan düşmeyen,
Ama sana hiç söyleyemedim.
Bir bakışın vardı, içimi yakıp geçen,
Ama sana hiç belli edemedim.

Kalbim her gün adım adım sana yürüdü,
Yolun sonu çıkmaz olsa da...
Bir umutla bekledim sessiz gecelerde,
Sesin rüyama değsin diye, ansızın.

Her gülüşünde bir bahar saklıydı,
Ben ise hep sonbahardım yanında.
Sen bilmeden seni sevdim,
Sen duymadan sana şiirler yazdım.

Şimdi bir yabancı gibi geçiyorsun önümden,
Oysa ben her adımını ezberledim.
Aşk, bazen söylenmemiş cümlelerde yaşarmış,
Ben seni... söyleyemediklerimde sevdim

Anıl Kılıç

Mevsimler Gibi

Mevsimler Gibi

Sen...
İlkbahar gibi geldin hayatıma.
Serçeler gibi civıltılıydın,
Gözlerinin kenarında saklanan umutlarla geldin.
Rüzgârda savrulan pembe çiçekler gibi
İçime usulca doluştun.

Gelişinle içimdeki kurumuş dallar yeşerdi,
Yüzümde unuttuğum bir tebessüm açtı...
Seninle gözlerimde bir bahar büyüdü,
Hiç geçmeyecek sandığım o taze, o masum bahar...
Sonra yaz oldun.

Bir temmuz akşamı gibi sıcaktın,
Yüreğime güneş gibi dokundun.
Martılar gibi özgürdün,
Hiçbir yere ait değildin ama her yere aydınlık getiriyordun.
Senin gülüşünle,
Benim içimde deniz taşardı...

Birlikte yürüdüğümüz yollar,
Ayak izlerimizi saklardı kumlarda.
Ama sen,
Hep biraz uzaktın...

Hep birkaç adım ötemdeydin.
Dokunsam kaybolacaktın sanki.
Ve ben dokunmaya kıyamadım.
Derken...
Sonbahar gibi gittin.
Usulca...

Ama bir ömürlük iz bırakarak.
Dallarından düşen yapraklar gibi
Kalbimden döküldün bir bir.
Bir kedi gibi sessizce sıyrıldın sokaklarımdan,
Ve ben,

Sana sarılmadan kalakaldım arka bahçemde.
Rüzgâr,
Adını fısıldayıp durdu kulaklarıma,
Her esintide senin gidişini tekrar tekrar yaşattı bana.
Bir veda bile etmedin.
Sadece mevsim değişti.

Ve sen yok oldun...
Şimdi kış gibi kaldım.
Buz tutmuş bir göl gibiyim,
Üzerimden geçen kimse

Altımda derin bir acı olduğunu fark etmiyor.

Ne martılar dönüyor bu semaya,
Ne serçeler cıvıldıyor artık penceremde.
Göçmen kuşlar bile seni unuttu belki,
Ama ben...

Hâlâ aynı yerdeyim.
O ilkbaharda,
Senin gözlerinle çiçek açtığım o bahçede,
Sensizliğin ortasında yapraksız bir ağaç gibi...
Senin dönmeni bekliyorum.

Çünkü bazı aşklar,
Mevsimlerle gider...
Ama bir yürek,
Tüm ömrüyle kalır.
Ve ben seni,
Bir mevsim değil,
Bir ömür sevdim.

Anıl Kılıç

Miras

MİRAS

HECE ŞİİRİ

Herkese armağan fon
Bayrak nedir, vatan nedir bir kokusuna bak
Bir avuç toprağı, ciğerinden soluyarak
Sahip çık vatanına, Sakarya ruhu ile
Senin görevindir sancağı arşa çıkarmak

Asla pes etme, hiç bir göz konmaşın yurduna
Şehit düş gerekirse bu vatanın uğruna
Hainler göz koymasın bir karış toprağına
Her köşesi: miras, şehit, dededen toruna

O bayrak göndere hiç kolay çekilmedi ki
Canlar toprağına düştü, aman dilenmedi ki
Her çocuk vatan nedir, tarih nedir bilmeli
Bu vatanda yaşıyorsan bu vatani sevmeli

Uyan artık genç, sona hayır yok ondan şundan
İlk kurşunlu Hasan, sonra Seyit, en sonda
Şimdide Ömer Halisdemir, vazgeçti candan
Hiç düşünmediler işte, kim gelir ardından

Hele bir dön bak tarihine neler var neler
Bir hilalin uğruna çekilen eziyetler
Çanakkale'de, Sarıkamış'ta, Sakaryada da
Daha on beşinde cepheye giden yigitler

Mirasına sahip çık, sakın ola "off" deme
Türküm, Kürdüm, Lazım, Çerkezim diye söyleme
Yedi düvel yatar birlikte Çanakkale'de
Emanete sahip çıkalım canı gönülden

Anıl Kılıç

Ölüyorum Ama Sen Bilmiyorsun

"Ölüyorum Ama Sen Bilmiyorsun"

Ölüyorum sevgilim...
Ama bu ölüm ne bir kurşunla
Ne de bir kazayla geldi.
Bu, bir kadının bilmeden yaktığı kalbin
Sessiz sessiz çürüyüşü...

Adını içimden silemediğim
Bir sevdasın sen...
Her gece gözlerimle savaşıp
Sana dair hayallerle boğuştuğum
Bir yangınsın, geçmeyen...

Ben seni ilk gördüğümde
Dünya durdu,
Zaman sessizleşti
Ve ben...
O anda bir ömre yetecek kadar sevdim seni.

Gülüşünü ezberledim.
Kaşlarının çatıldığı anı bile sevdim.
Kahkahanla dağılan rüzgârı içime çektim.
Ama sen bilmedin.
Sen...
Hiçbir şey bilmedin.

Yatağımda uzanırken adını fısıldadım,
Sokaklarda sensiz yürürken
Her kadında gözlerini aradım.
Ama sen yoktun.
Hiçbir yerde...
Ben ise her yerde sendim.

Geceler çok uzun sevgilim...
Ve her gecede ben biraz daha ölüyorum.
Yastığım gözyaşlarıma dar gelir oldu,
Nefesim daraldıkça
Kalbim senin yokluğunda çırpındı.

Doktorlara gittim...
"İçimde bir sancı var," dedim.
Anlatamadım.
Çünkü bunun ilacı yok.
Çünkü bu sancının adı
Sen.

Ben hastalandım.
Yavaş yavaş, sessizce...
İştahım kaçtı,

Adınla başlayan her şarkı
Ciğerime doldu.

Ben seni sevmekten vazgeçemedim.
Sen hiç başlamadığın bir hikâyenin
Sonunu da bilmedin.

Ve şimdi ölmek üzereyim,
Bir adamın kalbi,
Sevilmeyen bir kadının adında durmuş.
Kimse fark etmedi...
Çünkü sen hiç bakmadın içime.

Ben seni bekledim.
Bir "merhaba"yı,
Bir gülüşü,
Belki bir gün "nasılsın?"ı...
Ama gelmedin.
Ne bir iz,
Ne bir söz...
Sadece suskunluğunla kaldım baş başa.

Adını kalbime mezar yaptım.
Ve şimdi bu kalbin içine gömülmek üzereyim.
Ölüyorum sevgilim...
Ama sen hâlâ bilmiyorsun.

Ben bir adamım.
Sana söyleyemediği bir aşkın,
Hiçbir dile sığmayan duasında
Yavaş yavaş yok olan bir adam...

Ve bu şiir...
Belki de sana yazdığım
Son sessiz haykırış.

> "Bir gün okursan bu satırları, bil ki... seni bilmeden öldüren sessizliğin beni bu hale getirdi."

Anıl Kılıç

Rüya

Rüya

Rüyamda seni gördüm.
Gözlerin, yağmuru kiskandıran bir hüznle doluydu.
Ben seni isterken,
Sen gitmek istiyorsun.

Ve işte o an,
Sevmenin ne kadar ağır olduğunu anladım.
Her adımda bir parça daha kaybolarak
Seni sevmenin acısını yaşadım.

Anıl Kılıç

Sana Söyleyemediğim Şeyler

Sana Söyleyemediğim Şeyler"

Gecenin sessizliğinde,
Bir mektup yazıyorum sana.
Adını hiç anmadan,
Ama her kelimede seni saklayarak...

Yağmurların altında yürüdüğün günleri hatırlıyorum,
Ellerin ceplerinde, başın hafif eğik,
Bilmezdim, bir insanı en çok
İzlerken sevebileceğimi...

Sana hiç söyleyemedim,
Ama her şiirimde vardın.
Adını hiçbir mısraa sığdıramadım,
Ama her dizede sen vardın.

Bir kere dönüp baksaydın,
Belki gözlerim anlatırdı her şeyi.
Ama bazı aşklar susmayı gerektirir,
Bazı sevdalar, hiç yaşanmadan bile tamamlanır...
Şimdi bu satırlar,
Hiç gönderilmeyecek bir mektup gibi,
Bir rüzgâra karışıp kaybolacak,
Tıpkı senin hiç bilmediğin sevgim gibi...

Anıl Kılıç

Sana tutkunum

Sana Tutkunum, Çünkü O Sensin

Sana Tutkunum, bilmediğin kadar,
Adını geceye yazıyorum, yıldızlar okuyor.
Yüzünü rüyalarımda görmesem,
Gün, eksik doğuyor içime.

Sana Tutkunum sevgilim
Çünkü başka türlü anlatamıyorum eksiliğimi.
Kalbim, seninle tamamlanan bir cümle gibi,
Sensiz hep yarım, sensiz hep buruk.

Sana Tutkunum aşkım.
Samsun'dan Antalya'ya uzanan bir yol gibi uzun,
Ama senin bir gülüşün kadar kısa ömrüm.
Bir sokak çocuğunun umutla beklediği ekmek gibisin,
Gelmediğinde içim üşüyor.

Sana Tutkunum zaafım
Çünkü adını unutsam, kendimi de unuturum.
Senin olmadığın bir dünya,
Ne kadar dönerse dönsün, bana hep durur

Sana Tutkunum ömrüm.
Çünkü gözlerin...
Yağmur gibi yağıyor içime,

Ve ben ıslanmak istiyorum hep o yağmurda.

Sen bilmesen de,

Ben sana her şiirimde, her sessizliğimde,
Yeniden ve yeniden

Sana aşık kalıyorum.

20.06.2025 saat 05.20 Bir gece vardiyası

Anıl Kılıç

Sana Tutuklu

Sana Tutuklu

Ben neden çıkamıyorum senden?
Neden her yol seni gösteriyor,
Her sessizlik seni fısıldıyor,
Her rüya sana varıyor...
O kadar çok,
O kadar derinden bağılım ki sana,
Bunu aşk bile tam anlatamıyor bazen.

Seninle başlamayan bir günüm eksik,
Seninle bitmeyen bir gece yabancı.
Her şerde sen varsın...
Her melodi, her nota sen...

Radyo açıkken çalan bir şarkı,
Sokaktan geçen bir kadın parfümü,
Bir sokak lambasının altında titreyen gölgem...

Hepsi seni anlatıyor bana.
Adım atıyorum,
Ama her adımda senden uzaklaştıkça,
Bir yanıma geri çekiyor beni.
Bir adım ileri, bin adım geri...
Sana tutuklu bir adamın yol haritası bu.
Kaçmaya çalıştıkça
Şana yakalanıyorum yeniden.
Aşık oldum...

Hem de saklanmadan, korkmadan.
Sonra yandım,
Kül oldum içimde.
Ve sustum...
Çünkü anladım ki
Senin sessizliğin,
Benim çığlığım hiç kulak vermeyecek.
Her şarkıda gözlerinle buluştum.
Her notada gözbebeklerin duruyordu.
Ve sen,
Hiçbirini duymadın...

Hiçbirini bilmedin...
Artık o bile çok geliyor...
Bir bakışın, bir kelimen,
Bazen sadece "merhaba"nın bile ağır geliyor kalbime.
Çünkü kalbim dar,
Yolum karanlık.
Ve sen,

O karanlığın tam ortasında
Parlayan ama dokunulmayan bir ışıksın bana.
Ben seni sevdim.
Hem de en saf yerimle,
Hiç kirlenmemiş bir çocuk kalbiyle...
Ve sen...
Bir kelimeyle kıydın bana.

Ne bağırdın, ne veda ettin...
Sadece gittin.
Oysa bende kalmıştın hâlâ...
Şimdi her anımda bir sızı var.
Bir "keşke" gibi duruyor gecelerim.
Yalnızlıkla sarılıyorum kendime,
Çünkü başka bir ten,
Senin boşluğunu örtemez.

Ben sana tutukluyum...
Ne unuturum seni,
Ne affederim kendimi...
Ve bu aşk,
Bir ömür boyu yattığım
En sessiz cezaevimdir.

Anıl Kılıç

Sen Aydınlıksın

Sen Aydınlıksın

Sen aydınlıksın.
Ben sana layık değilim.
Sen prenses gibisin.
Ben ise sıradan bir insan...
Ama seni sevecek kadar da cesur.

Sen çok güzelsin,
Bir sabah güneşi gibi.
Ben ise fırtınalar içinde
Yönünü arayan bir rüzgâr.

Belki ikimiz de zorluklarla büyüdük.
Ama sen aydınlıksın.
Ben ise
Gölgelerin içinde kaybolan bir düş

Anıl Kılıç

Sen Beni Hiç Tanımak İstemedin

Sen Beni Hiç Tanımak İstemedin
(Bir taraf yazı severken, diğer tarafın içi hep kıştı...)

Sen beni hiç tanımak istemedin...
Göz göze gelmemeye özen gösterdin,
Kalbimin kıyısına bile uğramadın,
Sanki ben hep uzaktaki bir yabancıydım,
Yanımdan geçsen bile adımlı bilmediğin bir adam...
Oysa ben seni susarak ezberledim.
Bir bakışını, bir susuşunu,
Bir adımını, bir vedanı...

Ben Antalya'da yazı yaşarken,
Güneşin altında, deniz kokan rüzgârın içinde
Sana şiirler fısıldıyordum kendi kendime.
Sen ise Samsun'un gri sokaklarında
Soğuğa sığınmıştın...
Bir kışı değil,
Belki bir susuşu,
Belki de beni
İçine çekiyordun farkında bile olmadan...

Birimiz güneşi avuçlarken,
Diğerimiz karla konuşuyordu.
Ben elimde güneş yanığıyla yazı yaşatırken içimde,
Sen eldivenlerine sarınmış bir halde
Sessizliği seviyordun.
Aynı gökyüzüne bakıyorduk belki ama,
Senin gözlerinde bulutlar vardı,
Benimkilerde martılar...
Zaman bizde aynı akmadı.
Saatler bile birbirine düşman gibiydi.
Ben sahil kenarında dalgalarla dertleşiyordum,
İçime çektiğim her nefeste
Adını arıyordum tuzlu havada...
Sen ise rüzgârla sustun.
Konuşmadın, sormadın,
Ve hiçbir zaman gerçekten dinlemedin beni.

Sen her adımda biraz daha kaçtın,
Ve ben...
Her kaçışında seni biraz daha unutmaya başladım.
Gönlümde koca bir şehir kurmuştum sana,
Ama sen o şehrin haritasını bile almak istemedin.
Ben kapılarını açarken sana,
Sen ardına kadar kapattın pencerelerini...

Şimdi biliyorum...
Sen beni hiç tanımak istemedin.
Ve ben artık kendimi bile sana anlatmaktan yoruldum.
Senin mevsimin kıştı,
Benimki yaz.

Ve biz...
Aynı yılda bile ayrı zamanlardaydık.

Anıl Kılıç

Sen Oradaydın

SEN ORADAYDIN

Bugün seni yine gördüm,
Bir şey demedin ama ben duydum...
Sessizliğinde saklı bir dünya vardı,
Kalbim sana fısıldadı, sen bilmesen de...

Gözlerin bir an değdi bana,
Zaman durdu, nefesim kaldı orada
Bir şey söylemedim, söyleyemedim
Çünkü seni kaybetmekten korktum aslında

Geç kalmaktan korkuyorum,
Bir başkasının yanında seni görürüm diye
Kalbimde saklı kaldı cesaretim
Ama her şeyimle seni bekledim gizlice...

Belki bir gün okursun diye
Her satıra seni yazdım gizlice
Bir mesaj gelmezdi hiç nedense
Ama ben, seni görmeye razıydım sessizce

Anıl Kılıç

Seni Yaşamak İstiyorum

Ben aşkı seninle öğrendim.
Ne bir kitap anlattı bana bunu,
Ne de bir film sahnesi.
Nefes almayı,
Kokunu içime çekmenin ne demek olduğunu
Seninle anladım.

Seninle öğrendim hayatı hissetmeyi...
Çünkü sen vardın ve dünya güzelleşti.
Ben seninle sadece ayları,
Yılları yaşamak istemiyorum.

Ömür kavramı bile yetmiyor bazen içimdeki hisse.
Her saniyeyi,
Her küçük anı,
Her tebessümünü,
Her susuşunu seninle paylaşmak istiyorum.

Birlikte uyanmak,
Birlikte yorulmak,
Birlikte susup, birlikte gülmek...
Zamanı sadece takvimde değil,
Kalbimizin ritminde yaşamak istiyorum.

Hayatımı seninle birleştirmek istiyorum.
Adımı adınla yan yana duymak...
Soyadımda senin gülüşünün izini taşımak istiyorum.
Birlikte yaşlanmak değil niyetim sadece,
Birlikte çoğalmak,

Her adımda "biz" diyebilmek.
Çünkü ben seni,
Sadece bugüne değil,
Yarınlarıma da dahil ettim.
Ve biliyorum...
Seninle her şey daha güzel olacak.

Anıl Kılıç

Sensiz Sabah Olmuyor

Sensiz Sabah Olmuyor

Gece saat 01:05...
Dışarısı sessizliğe gömülmüş,
Gökyüzü suskun,
Sokak lambaları yalnızlığımı aydınlatmaya çalışıyor.
Uyku yok bende,
Gözlerim açık ama ruhum uykuda sanki.
Sadece sen varsın...

Ve bu ağır sessizlik.
Bir şarkı çalıyor uzaktan,
Her dizesi içimi delip geçiyor,
"Sevmeyin kardeşim" diyor,
"Yalnız kalırsınız" diyor...
Ama bu kalp...

Bu inatçı, bu çocuk kalp...
Söz dinlemiyor.
Senin yokluğunu anlamıyor.
Sen,

Belki şimdi başka birini düşünüyorsun.
Bir kahkaha paylaşıyorsun belki,
Ya da o sana adını bir başka tonda söylüyor.
Biliyorum...
Sana dair hiçbir umudum yok artık.
Ama ne tuhaf...
Yine de her yol sana çıkıyor.

Her sokak seni hatırlatıyor.
Her melodi seni çağırıyor.
Gördüğüm her yüz,
Biraz seni taşıyor.
Duyduğum her ses,
Senin yokluğunda yankılanıyor içimde.
Ve her baktığım köşe,

Sana çıkan dar bir sokak gibi.
Çıkamaz...
Geri dönülmez...
Ama ben yine de oraya yürüyorum.
Belki de en acısı,
Senin bile bilmediğin bir savaş veriyorum içimde.
Senin hiç duymadığın bir çığlık var
Her gece boğazımda.
Ben seni sustukça daha çok seviyorum.
Sen beni bilmedikçe,
Ben seni daha çok ezberliyorum.

Ve her gece,
Sensizliğin koynunda geçen bir yalnızlık nöbeti...

Sabahlar oluyor belki,
Ama içimde hiç aydınlanmıyor.
Çünkü sen yoksan,
Sabah da olmuyor bana.
Güneş doğsa ne olur...
İçim hâlâ karanlık.
Sensiz...

Sabah, sadece bir zorunluluk.
Sensiz...
Gün, sadece başka bir yokluğun devamı.
Ve ben,
Her sabah gözlerimi açtığımda,
Seni özlemekle uyanıyorum.
Çünkü biliyorum:
Sensiz, sabah olmuyor...

Anıl Kılıç

Sessiz Aşk

Sessiz Aşk

Seni sessizce uzaktan seviyorum.
Ne sesim duyuluyor sana,
Ne de bir adım atabiliyorum.
Ama her gece,
Adını içimden defalarca geçiriyorum.
Kalbim seni ezbere biliyor,
Dudaklarım ise hâlâ susuyor.

Ne bir söz istiyorum senden,
Ne de bir dokunuş.
Gölge yeter yanına düşmeye,
Bir bakışın bile düşse üstüme,
Bu hasret biraz hafifler belki...
Ama sen...
Hiç bilmiyorsun bunu.

Başka yönlerde dalar her zaman.
Ellerin ulaşmaz tenime,
Ama ben seni,
Uzanamayacağım kadar uzakta,
Ve bırakamayacağım kadar derinde seviyorum.
Yine de bekliyorum,

Hiç gelmeyecekmişsin gibi.
Göz göze gelmeden geçen her gün,
Bir dua gibi geçiyor içimden.
Ve içimde hep aynı inanç:
Bir gün geleceksin diye...

Bu aşkın sesi yok belki,
Ama sessizliği gökyüzüne kadar çıkıyor.
Adını haykıramasam da,
Her nefesim sana yazılmış bir mektup gibi.
Ve ben,
Her satırda biraz daha sen oluyorum.

Çünkü bu bir sessiz aşk...
Ne sana ulaşabilir,
Ne de senden kaçabilir.
Sadece kalır,
İçte, derinde,
Ve sonsuzca...

Anıl Kılıç

Sessiz ığlık

Sessiz ığlık

Hangi kelime anlatır seni,
Hangi şiir yeter adını anmaya?
Bir bakışın, ömrümün bütün mevsimlerine sığar;
Ama sen,
Yine de susarsın.
Bir suskunluk olur,
İçinde bin ağıt saklayan.

Ellerim sana varmaz,
Gölgene bile dokunamam.
Sokağın köşesinde bir gül açar,
Bilirim,
Sen geçmişsindir oradan.
Ama ben...
Ben rüzgârla yarışamam.

Dudaklarım seni haykırmaz,
Çünkü haykırsam da
Senin duymadığın bir gökyüzünde yankılanır adın.
Bir fırtına olur içimde,
Sessiz ama öldürücü.
Her düşünce,
Bir hançer gibi
Sana uzanır
Ama ulaşamaz.

Bir ığlık gibi,
Ama sessiz...
Bir yangın gibi,
Ama dumansız...
Ben seni çağırırken her gece,
Adını yıldızlara fısıldarken,
Sen uyuyorsun belki,
Beni hiç duymuyorsun.

Kalbim seni çağırıyor hâlâ...
Sonsuzluğun kıyısında bir çocuk gibi,
Yalın ayak, umutla ve korkuyla.
Beni duyuyor musun?
Yoksa ben,
Sonsuza karışan bir sessiz çığlık mıyım sadece.

Anıl Kılıç

Sessiz Dualar

Sessiz Dualar

Tam unutmaya yelken açmışken,
Rüzgârın yönü sen oluyorsun birden.
Ne zaman unutsam,
Yeniden düşüyorsun yollarıma.
Adın geçiyor rüyalarından içeri,
Gecenin sessizliğinde yankılanıyor yüzün.

Düşlerimde buluyorum seni,
Sana ait olmayan her şeyde...
Bir şarkının notasında,
Bir yabancıların tebessümünde,
Ya da yağmurun cama vurduğu anlarda.
Sana benzeyen ne varsa, hep oradasın.

Kalbim her gece özler ellerini,
Dokunamadığım ama hâlâ hissedebildiğim ellerini.
Soğuk gecelerden çok senin yokluğun üşütür beni,
Çünkü sıcaklık, sadece bir bedende değil,
Bir bakışta, bir ses tonunda,
Ve en çok da sende saklıydı.

Sensizlik sarıyor her yanıma,
Sanki karanlık bir örtü gibi üstüme iniyor.

Odalar sessiz, duvarlar suskun,
Ama içimde senin adını fısıldayan bir yankı var.
Yokluğunla doluyor nefesim,
Ve ben, her solukta biraz daha kayboluyorum.
Aşkın yakıyor ruhumun tamamını,
İçimi değil, geçmişimi bile kavuruyor.

Senle yaşanmamış her anı,
Bir yanık izine dönüyor içimde.
Sevdan hâlâ içimde bir ateş,
Ne sönüyor, ne de beni bırakıyor.

Arıyorum seni yıldızlı gecelerde,
Başımı göğe kaldırdığım her anda...
Ve dudaklarımda sensizliğe fısıldadığım tek şey var:
Bir umutla sessiz dualarımın hecelerinde,
Sen varsın.
Ve ben hâlâ seni diliyorum...

Anıl Kılıç

Turan birliği

TURAN BİRLİĞİ

E.Turan – 25. Bolo – 18.06.25

Bir hilalin uğruna ölüyorsak vatan
Her karış toprağında sayısız şehit yatan
Üşümeden yüreği hep ayakta duran
Bir hayalin adıdır Turan

Birlik olmak her daim Türk e yakışır
Ötüken, Buhara, Bakü, İstanbul birbirine bakışır.
Hep biriz, biz neden aynı kalalım
Bir sancak altında hep birlik olalım

Soyumuz belli, aslımız bir
Oğuz Kağan yolunda hedefimiz bir
Birler birleşince yetmez bize cihan
Turan birliğinde hep birlikte olduğumuz an

Tarihin her köşesinde bizim adımız var
Uyansana ey Türk! Kızılma'dır vatan
Ben senim, sen bensin — büyük birlik Türkistan
Ergenekon'dan doğduk, şimdi hedef Turan

Ey genç! Soyun Türk tür, bunu sakın unutma
Birlik olmazsan hanel gelir soyu-na
Ne doğu, ne de batı — bunlara artık sakın inanma
Sığınmalısın artık kanla çizilmiş hilalin yıldızına

Haydi artık Türk! Yeter artık birleşelim
Sancağımızı gururla dünyaya gösterelim
Kardeş olmak, birlik olmak gerektirir
Turan sancağı altında yeniden şekillenelim

Rahmetli Ziya Gökalp'in de dediği gibi:
"Vatan ne Türkiye'dir Türklere ne deTürkistan.
Vatan büyük ve müebbet bir ülkedir: Türklere Turan."

Anıl Kılıç

Türk Emaneti

TÜRK

HECE ŞİİRİ

Yazan: Anıl Kılıç

Ey Türk evladı, yeter artık uyan
Geçmişe bak, tarihinden örnek al
Oğuz Kağan, Bumin Kağan, Mete Han
Sana destanlar yazan Bilge Kağan

Roma'ya diz çöktüren Attila Han
Tuğrul Bey, Melikşah ve Kılıç Arslan
Malazgirt'te destan yazan Alparslan
Ey Türk, birlik ol, yeter artık uyan

Çağ açarken Fatih Sultan Mehmet Han
Bir arslan Sinadadı: Yavuz Sultan
Kafkaslar ve Avrupa'nın fatihi
Cihan padişahı: Sultan Süleyman

Birden İstiklal Savaşı başladı
Düşman Anadolu'da karşılandı
Dokuz aylık bebeğiyle şehit
Şerife bacı, bizim için oldu

Hedef gösterirken Mustafa Kemal
Hiç düşünmedi: "Ecdat nedir, bu hâl?"
Emanet kıldı bu yurdu bizlere
Şehadete yürürken senin atan

Ne zorluklar ile kuruldu vatan
Canlar siper oldular birbirine
Sana emanettir bu kutsal vatan
Taşı, sancağı nesilden nesile

Anıl Kılıç

Unutulmaz

UNUTULMAZ

(Anıl Kılıç- Kayıp Düş'ten)

Unutulmaz bir aşk olsun bizimkisi,
Hani şu sokakta yürürken herkesin dönüp bir daha baktığı,
"Kim bu ikili, neden bu kadar yakışıyorlar?" dedikleri bir sevda.
Kıskanılacak değil, örnek gösterilecek bir masal gibi,
Gerçekten yaşanmış, ama efsane gibi anlatılan bir hikâye.

Seninle aynı çatı altında uyanmak değil mesele,
Uyanınca ilk göz göze geldiğimizde
Senin gözlerinde "iyi ki" yazsın yeter.
Ben sana hep o "iyi ki"yi yaşatmak için
Ömrümü koyarım önüne, gözümü bile kırpmam.

Arkadaşların
Sessiz akşamlarda telefonlarına bakarken,
Kendi içlerinde bir sevgi kırıntısı ararken,
Senin yüzünde koca bir bahar açacak,
Çünkü ekranda "Anıl yazıyor..." yazacak.
Ve sen bir çay demleyeceksin heyecandan,
Mesaj gelmiş, sevda gelmiş, umut gelmiş gibi...
O an yüzündeki gülümseme,
Bütün dünyayı güzelleştirecek kadar güçlü olacak.
Ben seni uzaktan bile güldürebiliyorsam,
Bu aşk zaten bütün sınavlarını geçmiş demektir.

Sevdamız öyle bir sevda olsun ki,
Dillere destan, gözlere yaş...
Sözümüz bir yemin gibi geçsin gönüllere,
Bir dokunuşun yankısı günlerce sürsün içimde.

Yüzüne her bakışımda ilk defa görüyormuşum gibi heyecanlanayım,
Ve sen, yıllar geçse de hâlâ
"Acaba ne giysem, Anıl beğenir mi?" diye düşünesin.
Çünkü ben, her haline, her zaman
"Aşık oldum." diyeceğim.

Bir sözünle dünyam değişsin,
Bir susuşunla yıkılsın her şey.
Ama en çok o gülüşün...
O gülüşün olsun her şeyin nedeni.

Bir anı, bir söz, bir bakış,
Ve senin gözlerindeki o parıltı...
Geçmişimi unutturacak, geleceği yazdıracak bana.
İnsanlar sorsun:
"Bu nasıl bir sevda?"
Sen sadece başını eğip gülümse,
"Anıl..." de.
Gerisini bilmesinler...
Çünkü bazı şeyler sadece iki kalbin sırrıdır.

Ve ben...
Yine, yeniden,
Bir kez daha,
Seni böyle seviyorum.
Sonsuz, savunmasız,
Ama en çok...
Unutulmaz.

Anıl Kılıç

Uzak ama yanımda

Uzak Ama Yanımda

Dokunamıyorum sana,
Ama hissediyorum nefesini.
Ellerim boşlukta asılı,
Bir hayal kadar gerçek, bir gerçek kadar uzak...

Bir adım atsak biter mi bu ayrılık?
Yoksa yollar bizi daha da mı böler?
Seninle aynı gökyüzüne bakmak yetmez,
Ben yıldız olmak isterim, hep yanında parlayan.

Kader bizi farklı yazmış belki,
Ama kalbim hep aynı harfi fısıldıyor: Sen.
Uzak olsan da hep yanımdasın,
Bu aşk imkânsız, ama imkânsız da senin kadar güzel.

Anıl Kılıç

Yıldızlara Uzanan Dilek

Yıldızlara Uzanan Dilek

Dokunsam yıldız olurdu ellerim,
Görsen, anlardın seni nasıl sevdiğimi.
Yanımda değilken bile,
Hep sen vardın, içimde, sessizce.

Sözlerim yetmedi sana ulaşmaya,
Uzak kaldın, hiç bilmedin duygularımı.
Sen, kalbimdeki en güzel hayal,
Benimse kaderim sessiz, tek kişilik masal.

Yine de vazgeçmem senden,
Gökyüzünün kıyısında beklerim sessizce.
Belki bir gün duyarsın içimdeki sesi,
Ve yıldız olur gözlerim,
Işığını arar seni görünce

Anıl Kılıç